

Cảm nghĩ nhân Ngày Quốc Hận 30-4-2016

*Nguyễn Quốc Đống, Cựu SVSQ K13/TVBQGVN
Ngày 29-4-2016*

Hàng năm, đồng bào người Việt ty nạn cộng sản tại hải ngoại, đều làm lễ tưởng niệm Ngày Quốc Hận 30-4, biến cố đau thương nhất trong lịch sử của Việt Nam Cộng Hòa.

41 năm đã trôi qua, nhưng hàng năm, khi Tháng Tư trở về, ngày 30-4 lại đến, thì những hình ảnh của cuộc đời bi thảm của người dân miền Nam, lại quay về với chúng ta. Thời gian tuy là liều thuốc màu giúp chữa lành nhiều vết thương trong tâm hồn con người, nhưng ngày nước mất nhà tan 30-4 chưa thể được xóa nhòa trong ký ức của chúng ta, nhất là trong ký ức của những chiến sĩ quân lực Việt Nam Cộng Hòa, những người lãnh trách nhiệm “bảo quốc, an dân”, nhưng do hoàn cảnh trở trêu của lịch sử, đã không hoàn thành trách nhiệm của mình.

Vào ngày 30-4 lịch sử này, trước hết, chúng ta tưởng niệm những chiến sĩ anh hùng của Quân đội VNCH, đã hy sinh mạng sống của mình trong cuộc chiến bảo vệ miền Nam Việt Nam, giúp nhân dân miền Nam được hưởng đời sống tự do, dân chủ, ấm no, hạnh phúc trong 21 năm. Chúng ta đặc biệt tưởng niệm 5 vị tướng của VNCH: Thiếu tướng Phạm Văn Phú, Thiếu tướng Nguyễn Khoa Nam, Chuẩn tướng Trần Văn Hai, Chuẩn tướng Lê Nguyên Vỹ, Chuẩn tướng Lê Văn Hưng; là những vị tướng đã tận tiết đền nợ nước, khi miền Nam VN mất vào tay giặc cộng vào ngày 30-4-1975. Sự hy sinh của 5 vị Tướng anh hùng, của Đại tá Hồ Ngọc Cẩn, của Trung tá CSQG Nguyễn Văn Long, và của rất nhiều quân nhân các cấp vào ngày 30-4-1975, là những tấm gương hào hùng, khiến chúng ta ngẩng cao đầu tự hào, và suốt 41 năm nay, vẫn giữ vững ý chí trong cuộc chiến tranh Quốc-Cộng nhiều gian khổ tại quê hương thứ hai của chúng ta.

Cũng vào ngày 30-4 hàng năm, chúng ta dành thời gian tưởng nhớ đến những đồng bào của chúng ta, đã chết thảm trên đường chạy giặc cộng vào các tháng 3 và 4, 1975, tại miền Nam; những đồng bào, giống chúng ta là yêu tự do, dân chủ; nhưng kém may mắn hơn chúng ta, vì họ không đến được bến bờ tự do, mà phải chết thảm trên đường vượt biên, vượt biển, trong khi cố đào thoát khỏi chế độ độc tài cộng sản tại quê nhà, vào những năm sau 1975; và rất nhiều chiến hữu của chúng ta bị CS giết hại trong các trại tù lao động khổ sai sau 1975.

Đây cũng là dịp để chúng ta nhắc đến các tội ác tày đình mà người cộng sản đã gây ra cho tổ quốc và dân tộc Việt Nam. 41 năm là thời gian đủ dài để chúng ta nhìn lại những gì người cộng sản hứa và những gì họ đã làm trên quê hương ta. Họ nói giành “độc lập” cho nước nhà, nhưng bao năm qua đã dâng đất, bán biển đảo, và tài nguyên quý giá của VN cho Tàu cộng. Họ nói sẽ đem “tự do, hạnh phúc” cho người dân, nhưng thực tế chưa bao giờ

người dân Việt lại trầm luân, khốn khổ như dưới thời cộng sản: biết bao thanh niên Việt phải đi làm lao nô, thiếu nữ Việt phải bán thân nơi xứ người. Nông dân bị mất đất, công nhân bị chủ tư bản nước ngoài bóc lột sức lao động, người dân bị giam tù vì đủ mọi lý do: đi biểu tình biểu lộ lòng yêu nước chống Tàu, đi khiếu kiện đòi nhà đất, tranh đấu đòi tự do tôn giáo, tự do ngôn luận... Người cộng sản đã biến đất nước chúng ta thành một địa ngục trần gian, khiến người dân một lần nữa lại chỉ muốn bỏ nước ra đi. Đảng CSVN lộ nguyên hình là kẻ phản bội tổ quốc và dân tộc Việt Nam.

Quốc hận 30-4 hàng năm cũng là dịp giúp thế hệ trẻ tìm hiểu về lịch sử của cộng đồng mình, học lại những bài học lịch sử khiến các em trưởng thành trong nhận thức, và đủ hành trang tiếp nối thế hệ cha ông. Phần đông chúng ta đã sống đời lưu vong tỵ nạn cộng sản nhiều chục năm, tại nhiều nơi trên thế giới tự do. Nhiều chiến hữu đã ra đi, hay không còn sinh hoạt được nữa vì tuổi già, sức yếu, bệnh hoạn. Việc đào tạo một thế hệ hậu duệ kế thừa tại hải ngoại thật hết sức cần thiết. Nếu thế hệ trẻ không còn thiết tha với sinh hoạt cộng đồng, không quan tâm đến học tiếng Việt, học văn hóa Việt, không quan tâm đến các vấn đề chính trị..., hoài bão quang phục một quê hương Việt Nam tự do, dân chủ của chúng ta thật khó mà thực hiện.

Vào ngày 30-4-1975, cuộc chiến Việt Nam chấm dứt, tiếng súng im; nhưng hòa bình chưa hề có trên mảnh đất quê hương bị chiến tranh tàn phá suốt 20 năm. Hòa bình không có được, vì, nếu người dân miền Bắc bắt đầu được hưởng niềm vui đoàn tụ với gia đình, và niềm vui có được bữa cơm no hơn, manh áo ấm hơn; thì người dân miền Nam bắt đầu nếm những đòn thù độc ác từ “bên thắng cuộc”: viên chức chính quyền VNCH, sĩ quan quân đội VNCH phải lao động khổ sai cả chục năm trong các trại tù “cải tạo”; người dân bị đuổi đi các vùng đất hoang vu, khô cằn được gọi bằng mỹ từ “kinh tế mới”; các đợt đòi tiền, đánh tư sản khiến người dân giàu cũng như nghèo gần như tay trắng. Họ bắt buộc phải liêu mạng trốn khỏi Việt Nam, dù quê hương không còn tiếng súng. Đây không phải là nền “hòa bình” mà chúng ta mơ ước!

30 tháng 4 cũng là biến cố mở đầu cho cuộc “thống nhất” nước nhà, dưới sự đạo diễn của Cộng sản Bắc Việt. Các tổ chức như Mặt Trận Giải Phóng Miền Nam, chính phủ lâm thời Cộng hòa miền Nam Việt Nam, vì đã đóng xong vai trò bù nhìn của mình, nên bị CS miền Bắc cho ra rìa. Quốc gia Việt Nam Cộng Hòa bị bức tử, người công dân VNCH không hề đồng ý với sự “thống nhất” này, nên việc thống nhất đất nước năm 1976 là hoàn toàn vô nghĩa. Nó khác hẳn sự thống nhất giữa hai nước Tây Đức và Đông Đức vào năm 1990, khi người dân Đông Đức đồng ý sáp nhập quốc gia của họ với Tây Đức; và người dân Tây Đức chấp thuận hỗ trợ đồng bào Đông Đức xây dựng đời sống mới, dưới cùng chính thể dân chủ, tự do. Tại Việt Nam, sau 30-4-1975, chuyện gì đã diễn ra? Chúng ta chứng kiến miền Bắc tiếp thu mọi tài sản của miền Nam, biến miền Nam từ một quốc gia thịnh vượng trù phú thành vùng đất kiệt quệ, đói nghèo. Hai miền Nam, Bắc được sáp nhập thành một quốc gia “thống nhất”, nhưng lòng người ly tán, nỗi oán hận không tan, thì sự “thống nhất” này có nghĩa gì?

Ngày 30-4-1975, theo lệnh của tổng thống Dương Văn Minh, quân đội Việt Nam Cộng Hòa phải buông súng, ngưng chiến đấu, nhưng ngày này không hề ghi dấu sự đầu hàng của VNCH. Một số chiến sĩ VNCH vẫn tiếp tục chiến đấu, và rồi họ đã chọn tự sát, để bảo toàn danh dự của người lính. Thời gian sau, một số chiến sĩ vẫn tham gia các tổ chức phục quốc; nhưng vì cô thế, đã thất bại, và nhiều người đã bỏ mạng tại các nhà tù khắc nghiệt của CS. Những chiến sĩ VNCH thoát khỏi Việt Nam, định cư ở nước ngoài, qua vượt biên, vượt biển, hay nhờ các chương trình ra đi có trật tự, sau thời gian khó khăn lúc đầu để ổn định cuộc sống mới, lại tiếp tục cuộc tranh đấu cho lý tưởng dân chủ, tự do còn dở dang. Cuộc tranh đấu này được mở ra trên nhiều mặt trận: chính trị, văn hóa, văn nghệ, kinh tế, xã hội..., và cũng vô cùng khốc liệt; khiến kẻ thù CSVN phải bày ra nhiều kế sách để đối phó. CSVN đã phải lập ra một kế hoạch dài hạn để thu phục và khống chế cộng đồng người Việt TNCS tại hải ngoại. Đó là Nghị Quyết 36, ra đời vào 26-3-2004, được hỗ trợ bằng một ngân sách dồi dào lên đến nhiều triệu đô-la. CSVN đã từng bỏ tiền tài trợ cho các đoàn văn công xâm nhập cộng đồng hải ngoại (Đoàn văn nghệ Duyên Dáng Việt Nam tại Úc châu), mua chuộc giới truyền thông hải ngoại làm tay sai tuyên truyền cho chúng. Mới đây, cũng trong tháng 4, 2016, chúng ta còn chứng kiến việc ra mắt của văn phòng đại diện của đài truyền hình VTV của VC tại Los Angeles, California. CSVN đã công khai đối đầu với chúng ta.

Ngày 30-4 mang ý nghĩa vô cùng quan trọng, nó trở thành cái gai trong mắt người cộng sản. Trong khi tại quê nhà, vào ngày này, CSVN tổ chức rầm rộ các buổi lễ vinh danh Đảng CSVN, ca tụng chiến thắng mùa xuân năm 1975, tung hô cuộc “giải phóng miền Nam”, thì đồng bào Việt TNCS tại hải ngoại vẫn tổ chức tưởng niệm cuộc đời bi thảm 30-4, lớn tiếng kết án CSVN là bọn xâm lược... Những lễ tưởng niệm Quốc Hận 30-4 tại các cộng đồng Việt ở hải ngoại gây nhiều điều bất lợi cho CSVN, trước mắt của quốc tế, cũng như trước mắt người Việt trong nước, nhất là đối với giới trẻ, những người không biết gì về cuộc chiến tranh Việt Nam, và tội ác diệt chủng của Đảng CS. Nhiều năm qua, chúng ta đã chứng kiến nhiều nỗ lực đổi tên Ngày Quốc Hận tại hải ngoại, thí dụ: Ngày Tự Do cho Việt Nam, Ngày Tranh Đấu cho Tự Do của Việt Nam, Ngày Tỵ Nạn, Ngày Thuyền Nhân, Ngày Nam Việt Nam, Ngày Hành Trình Đến Tự Do... tất cả những tên mới này đều không lột tả được đầy đủ ý nghĩa của biến cố 30-4-1975 bằng 3 chữ “Ngày Quốc Hận”. 3 chữ “Ngày Quốc Hận” nói lên niềm uất hận của những người công dân VNCH mất nước, mất thân nhân, mất đồng bào, mất tự do... Sử gia Trần Gia Phụng nhận xét rất chính đáng “Còn cộng sản thì còn Quốc Hận”, nên CSVN sẽ không bao giờ có thể xóa nhòa được Ngày Quốc Hận trong tâm trí và trong trái tim của đồng bào Việt TNCS tại hải ngoại.

Hiện nay, việc mất nước Việt vào tay giặc Tàu không còn là một hiểm họa, mà đang từng bước trở thành hiện thực, nên ngày 30-4, không chỉ là “Ngày Quốc Hận” đối với người dân miền Nam, mà đã trở thành “Ngày Quốc Hận” cho cả nước. Người dân Việt ý thức được nước Việt đang bị những người “lãnh đạo” VN (thực chất chỉ là bọn thái thú Tàu), đem dâng cho giặc. Thảm họa môi sinh tại Vũng Áng vào tháng 4 năm nay, khiến bờ biển nhiều tỉnh miền Trung tràn ngập xác cá chết vì ngộ độc do chất thải cực độc xả ra từ nhà máy thép Formosa, Hà Tĩnh, là câu trả lời rõ ràng nhất cho câu hỏi “Ai đang bán nước Việt? Ai đang

hại dân Việt?” Phải chăng, niềm uất hận “mất nước” này của người dân Việt đã khởi đi từ ngày 30-4, 41 năm về trước.

Tuy nhiên, chúng ta không mất niềm tin vào tương lai của cộng đồng Mỹ gốc Việt, và tương lai của quê hương Việt Nam. Tại Việt Nam, chúng ta đã có những tấm gương sáng về lòng yêu nước, sự dấn thân, và lòng can đảm của giới trẻ. Việt Khang, một nhạc sĩ trẻ sinh sau 1975, đã dám viết lên những dòng nhạc yêu nước (bài hát Việt Nam Tôi Đâu?) để thức tỉnh đồng bào hãy đoàn kết chống giặc Tàu xâm lăng, rồi sau đó bị trừng phạt với bản án 4 năm tù giam. Nguyễn Việt Dũng, một sinh viên đại học Bách Khoa Hà Nội, đã dám đi biểu tình bảo vệ cây xanh trong áo khoác quân đội VNCH; phải nhận bản án 15 tháng tù giam với tội danh “phá rối trật tự công cộng”; ngày ra tù, vẫn ngang nhiên mặc áo trắng thêu cờ VNCH, tay xăm chữ “Sát Cộng”. Đặng Chí Hùng, sinh ra và lớn lên trong cái nôi cộng sản, nhưng đã can đảm viết ra những sự thật mà cộng sản luôn che giấu, rồi phải đào thoát khỏi quê nhà. Phạm Thanh Nghiên, một blogger trẻ tuổi, từng bị tù 4 năm vì có hành động chống Tàu xâm lược, đã dám tổ chức đám cưới tại Sài Gòn, vang dậy lời ca tranh đấu yêu nước, và sáng màu cờ vàng ba sọc đỏ VNCH trên 2 tà áo dài của khách mời. Thanh niên Lê Nguyễn Huy Trần, lúc còn trong nước từng là một đội viên thiếu niên tiên phong ngoan, và một đoàn viên thanh niên CS gương mẫu; sau khi đi du học ở nước ngoài, có dịp tìm hiểu sự thật về Đảng, về Bác, đã thức tỉnh; và dốc tâm vào việc giúp thanh niên Việt trong nước cũng thức tỉnh như anh, bằng các bài viết rất chân thành.

Việt Nam Cộng Hòa vẫn sống mãi trong trái tim chúng ta, mà đã bắt đầu sống trong tim những thanh niên Việt Nam yêu nước tại quê nhà, những người có giấc mơ về một nước Việt Nam tự do, dân chủ. Quốc Hận năm nay, vì thế đã đem lại cho chúng ta niềm tin và những hy vọng mới.

Kết luận, Quốc Hận 30-4 là dịp để người Việt tỵ nạn cộng sản tại hải ngoại củng cố sự đoàn kết, để giữ vững niềm tin vào chính nghĩa quốc gia, hầu giữ lửa cho cuộc tranh đấu chung của người Việt yêu tự do, chống chế độ độc tài toàn trị của Đảng cộng sản Việt Nam. Chúng ta nguyện sẽ dấn thân nhiều hơn trong cuộc tranh đấu gian khổ của toàn dân hiện nay nhằm giải thể Đảng cộng sản Việt Nam, nhằm quang phục một Việt Nam tự do, dân chủ. Đây là con đường duy nhất để giữ được nền độc lập cho tổ quốc Việt Nam, và đem lại hạnh phúc cho người dân Việt.

Nguyễn Quốc Đống, Cựu SVSQ K13/TVBQGVN
Ngày 29-4- 2016

Nguồn: Internet E-mail by Nguyễn Quốc Đống chuyển

*Đăng ngày Thứ Sáu, April 29, 2016
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQT/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*